

A glas moj bo postal le mrtva črka.
Tedaj morda pomisliš, da predrobni
so koščki teh besed, ki jih zapuščam,
a vedi, da v zamaknjenju pogosto
besedam pretesno bilo je v prsih.
Ta svet je bil prelep, da bi le tebi
izpel vse svoje pesmi. O, najdražja,
zamaknjen sem v brezmejna bil prostranstva
in kaj vse to srce je občutilo.
A vendar zmeraj, ko so si delili
ga tu ljudje in zvezde tam na nebu,
si ti kot voda zvesta, vedno ista,
bila edina, ki si me ljubila.

ARS POETICA

Jarosław Iwaszkiewicz

Kaj je v tem ritmu, kakšna tajna sila,
da vse stopi in spet v kristale spaja?
In da v tej žari — v tej posodi iz ila —
pepel vseh smrti spet v življenje vstaja?

Kako te rime zbrati in ujeti,
da tisto večno, kar srce zaznava,
bo šlo nad tem, kar moraš tu početi,
s teboj kot v rokah delavca zastava?

In kakšne note zbirati, da ne bi
zvenele grenko kakor smeh vrh groba?
In zvest ostati — zvest edino sebi
ob vseh očitanjih in v vseh tegobah,